

χουμε χάσει τὴν ἐπιστροφή. Θὰ μᾶς κάνει δικούς του τὸ σκοτάδι καὶ θᾶχουμε μεί-
νει ἀπροστάτευτοι. Μόνο μὲ τὰ μάλλινα στὶς πλάτες μας γιὰ τὸ κρύο.
Τόσο λίγο ξέροουμε τὸν ἀπέραντο κόσμο τῆς νύχτας. Τώρα ὅμως βρῆκα τὸ μηχανή-
μα μέσα του καὶ θὰ τὸν βοηθήσω. Τέλειωσε ἡ δουλειά μου... τὸν ἔμαθα.

*:

γιὰ τὸν Πάνο

Βασίλης Γιαννόπουλος

Ὁ τόπος πού στάθηκες
Καὶ διάβασες θολὰ τὰ δέντρα τοῦ χει-
μῶνα
δακρύζοντας σ' ἔμαθε
πῶς
παραμερίζοντας ἓνα λουλούδι
τὸ σκοτώνεις.

*:

Σταγόνα τοῦ ἔρωτα τοῦ κόσμου
στάλα βροχῆς τῆς μέρας.

*:

Γαλάζιο, τοῦ κάμπου,
τῆς μέλισσας μεθυσμένο λουλούδι,
χάδι τ' ἀγέρα.

Ἄντρεας Κακαρούμπας

Στὸ φύσημα τ' ἀγέρα
ἢ σκόνη αἰωρεῖται
καὶ βογγάει
ὅπως μορφή ξαναζωντανεμένη
πού ζητάει τὰ δικάιά της.

Βίκυ Σταύρου

Ἡ σταγόνα. Πέφτει.
Τὰ θρύα καὶ τὰ πολυτρίχια.
Στὴ σπηλιά. Σπαράζω.

*:

Θὰ φιλήσω τ' ἀστέρια.
Καὶ θ' ἀγγίξω τὴ δημιουργία
τῶν ἔξι ἡμερῶν —εἶμαι σίγουρη—
στὸ κορμί σου.

*:

Τέλεια καμπύλη, τὸ ἀτέλειωτο γύρισμα
τῆς θάλασσας.

Κλείνω τὸ φῶς μου στὸν ἦχο χωρὶς
φθόγγους.

Καὶ καρπώνεσαι τὴν καμπύλη.

*:

Ζήτα μου. Προσφορά.
Στὸ λουλουδένιο κάλυκα
τῶν χειλιῶν τῆς ψυχῆς —μου—
σοῦ δίνω τὴν γλύκα
τῆς πλήρωσης ὄλου τοῦ κόσμου.

Νία Μπίρμπα

Ἐναισθησια. ἡ φτερωσιά σου ζεῖ τρέ-
μοντας στὸν άνεμο. Μίλα μου γιὰ τὰ
δάκρυα σου πού αγαπῶ. Μοίρασε θα-
λασσινὸ νερό. Οἱ καιροὶ εἶναι κινήσιες
καὶ σύ μένεις καρφωμένος σὸ χῶμα.
Σκέφτομαι αλτούς πού δέν ψιθύρισαν
τὴ λέξη σ ὄ σ τ ε μ ε. Πού κοι-
μούνται σέ αετοφωλιές τῆς γῆς. Πού
μελετᾶν τὴ ζωὴ καὶ σκορπίζουν τὸν
αέρα.

Καὶ ἐτσι θέλω νὰ κλείσω τετράγωνα,
πολύγωνα, νὰ χαράξω γραμμὲς στὰ μά-
τια τους. Στὰ μᾶτια τους πού μέ φοβί-
ζουν.

Λίλιαν Βερροπούλου

Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ξυλώνω τὸν Ὅμηρο,
μόνο νὰ τὸν χαϊδεύω.

Τὴν τραχειά του ἀφέλεια
νὰ διαπιστώνω,

νὰ μαντεύω.

*:

Ἐγὼ κι αὐτὰ
Κοντὰ, ὄχι πολὺ κοντὰ
στὰ φύλλα πού παιδεύουν τὴ ματιά μου
Κοιτᾶω σὲ ἀπόσταση μικρῆ,
νᾶμαι δικιά τους ἢ δικιά μου.